

GLASNIK

reformacije

Broj 2, 2022.

PROPOVIJED

Neuslišene
molitve

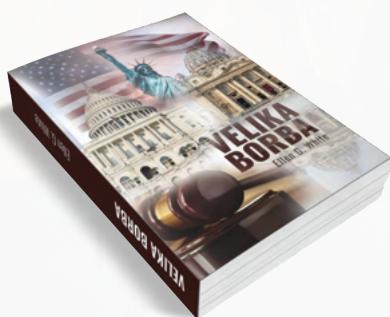
IZVJEŠTAJ

Međunarodni
seminar za mlade

Lažno iscijeljivanje
i lažni iscijelitelji

GLASNIK. *reformacije*

Lažno iscijeljivanje i lažni iscijelitelji	4
Neuslišene molitve	8
Međunarodni seminar za mlade	14
Krštenje u Lipiku.....	17
Jesenski duhovni sabor.....	18
Smrt Henryja Whitea.....	26
Stajati sam	24

VELIKA BORBA

cijena: 15kn

kontakt za narudžbu:
info@rpasd.hr
+385 91 544 6554

Glasilo Reformnog pokreta adventista sedmog dana

God. LXVIII
Broj 2

Izlazi tri puta godišnje

ISSN 1333-1655

Odgovorni urednik:
Boris Bosanac

Grafička priprema i dizajn:
Igor Aradski

U GLASNIKU REFORMACIJE izlaze članci biblijsko-religioznog, moralno-poučnog i zdravstvenog sadržaja te izvještaji o misionarskoj djelatnosti naše crkve širom svijeta.

Rukopise, prijedloge, priloge i eventualne promjene adresa šaljite na adresu:

GLASNIK REFORMACIJE
Ribnička 12, 10110 Zagreb
Tel: +385 91 544 6554
e-mail: info@rpasd.hr

Prema mišljenju Ministarstva kulture i prosvjete Republike Hrvatske, Kl. ozn. 612-10/93-01-161, Ur. broj: 532-03-1/7-93-01, od 23. veljače 1993., Glasnik Reformacije ne podlježe plaćanju osnovnog poreza na promet.

Boris Bosanac

Urednik

Gledajući prirodu mnogi su u prošlosti mogli pronaći utjehu i sigurnost jer je priroda izgledala kao neuništivi perpetuum mobile koji uvijek uspješno odolijeva zlu. Nasuprot tome, čovječanstvo je danas suočeno s urušavanjem tog savršenog sustava. Svijest o tome da je nemoguće izbjegći posljedice koje je čovjek izazvao, dovodi stanovnike ovog planeta do crnih slutnji. Za vjernike pak koji poznaju proročanstva ovo je sasvim očekivano. Čak što više, oni sad mogu lakše nego ikada dokazati točnost Isusovih proročanstava. Nažalost, kao i u svakoj krizi, pojavljuju se i fanatične ideje. Mnogi danas nude brza rješenja, pronalaze krvice i mi kao vjernici možemo biti uhvaćeni u tu zamku. Ipak, kad zla zadese nas osobno ili naše najbliže, onda sve teorije postaju nevažne i svode se na pitanje osobne vjere. Dajući nam informacije o tome kakva će se zla događati na zemlji, Isus nam nije dao pravo da likujemo nad nesrećom koja snalazi druge već nas je upozorio na činjenicu da ćemo i mi vjernici u to vrijeme prolaziti kroz teško vrijeme "kakvoga još nije bilo". Naša preokupacija treba biti kako u tom (ne)vremenu ostati vjeran Bogu.

U ovom broju možete čitati o pojavama s kojima ćemo se susretati. Članak *Neuslišene molitve* detaljno razmatra i istražuje bolno pitanje zašto neke molitve ostaju neuslišane. Nažalost, u najtežim situacijama kad naizgled izostane odgovor na molitve, neki su u iskušenju da posegnu i za alternativnim rješenjima koja su ustvari prevare obmanjivača. O njima piše brat Peter Laušević u tekstu *Lažna iscjeljivanja i lažni iscjelitelji*. Pod naslovom *Smrt Henryja Whitea* nalazi se bolno iskustvo kroz koje je prošla obitelj White, a iz kojeg možemo izvući duboke pouke i ohrabrenje. Dio ovog broja posvećen je i izvještajima s događanja koja su obilježila 2022. godinu.

Lažno iscijeljivanje i lažni iscijelitelji

Peter Laušević

Kad je Isus započeo svoju službu na zemlji, jedna od stvari koja ga je označavala kao Mesiju i koja je skrenula pozornost ljudi na Njega kao osobnog Spasitelja jest to što mu je doista stalo do ljudi. Nije bio neosjetljiv na njihove potrebe i suočao je s njihovim životnim okolnostima. Jasno je kombinirao propovijedanje i poučavanje o vječnom svijetu i životu s iscijeljivanjem bolesti koje su pogadale ljudi oko Njega. „I obilazio je Isus svom Galilejom naučavajući u njihovim sinagogama i propovijedajući evanđelje o kraljevstvu i liječeći svaku bolest i svaku nemoć u narodu.“ Upravo je ova kombinacija rada privukla toliko mnogo ljudi k Njemu i na kraju je navela vođe da postanu ljubomorni na mnoštvo koje je hrlilo da ga čuje i bude izliječeno. „I proširi se glas o njemu svom Sirijom. I dovodiše mu sve one koji su bolovali od različitih bolesti i bili pritisnuti patnjama, i opsjednute zlodusima, i mjesecare, i uzete,

i on ih je ozdravljivao. Za njim je išlo veliko mnoštvo iz Galileje, i iz Dekapolisa, i iz Jeruzalema, i iz Judeje, i s one strane Jordana.“ (Matej 4:23–25)

Ovo udruženo djelovanje zapravo je dio evanđeoskog naloga koji je dao Krist: „I, dok idete, propovijedajte: ‘Približilo se kraljevstvo nebesko. ’Bolesne liječite, gubave čistite, mrtve podižite, zloduhe izgonite: besplatno ste primili, besplatno dajte.“ (Matej 10:7, 8) I učenjem i primjerom, Novi zavjet jasno pokazuje da je djelo ozdravljenja povezano sa službom riječi. Starješine crkve trebaju se posebno brinuti za svoje stado koje im je povjerenovo. „Boluje li tko među vama? Neka pozove starješine crkve i neka se oni mole nad njim mažući ga uljem u Gospodinovo ime: i spasit će molitva vjere bolesnika i podići će ga Gospodin; i ako je počinio grijehe, bit će mu oprošteni.“ (Jakov 5:14, 15.)

Zato, dok proučavamo o službi

našeg Gospodina, možemo odmah vidjeti da je proveo više vremena u brizi za potrebe ljudi nego u formalnom podučavanju poruke. „Gospodin Isus je naš primjer. Došao je na svijet kao sluga čovječanstva. Išao je od grada do grada, od sela do sela, poučavajući evanđelje kraljevstva i liječeći bolesne. Krist je proveo više vremena u liječenju nego u poučavanju.

Kao naš primjer, Krist je usko povezao djelo iscijeljivanja i poučavanja, i u današnje vrijeme ne bi ih trebalo razdvajati. U našim školama i sanatorijima, medicinske sestre trebale bi biti osposobljene da rade kao medicinske misionarke. One bi trebale ujediniti učenje Kristovog evanđelja s djelom iscijeljenja.¹ Kad su ljudi bolesni, teže im je shvatiti duhovne istine koje donose vječno spasenje. Ali kada je nekome stalo, kada im netko doneše iscijeljenje, tada je srce otvoreno za stanje njegove duše. Zbog toga je toliko važno

da svaki medicinski radnik ima dubok odnos s Isusom kao svojim osobnim Spasiteljem. Na isti način, važno je za one koji su u službi evanđelja da razumiju barem osnove zdravstveno misionarskog rada kako bi mogli pružiti pomoći i tijelu i duši.

Iz tog razloga, kada govorimo o propovjedniku evanđelja ili o službi, ne govorimo samo o poučavanju, već o svim različitim načinima skrbi i pomaganja ljudima. „Isus je pozvao [svoje učenike] i rekao: 'A Isus im, dozvavši ih, reče: »Znate da vladari narodâ njima gospodare i velikaši vladaju nad njima. No neka ne bude tako među vama! Nego tko god hoće biti velik među vama, neka vam bude poslužitelj. I tko god hoće biti prvi među vama, neka vam bude sluga. Kao što ni Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i dade život svoj kao otkupniu za mnoge.« (Matej 20:25–28). Kada shvatimo ovaj aspekt kršćanske službe, imat ćemo istu vrstu uspjeha koju je imao Isus – i naravno istu vrstu protivljenja koju je imao i On. „I mrzit će vas svi zbog moga imena: ali onaj tko ustraje do svršetka, bit će spašen. Nije učenik nad svojim učiteljem ni sluga nad svojim gospodarom.“ (Matej 10:22, 24)

Obmane posljednjih dana

Također trebamo shvatiti da je Sotona uvijek bio majstor krvotvorenja istine. Iz tog razloga također možemo očekivati da će ova služba iscjeljenja imati svoj varljiv ili lažni oblik. „Jer ustati će lažni kristi i lažni proroci i izvoditi će velike znake i čudesa da, bude li moguće, zavedu i izabranike.“ (Matej 24:24) Ova lažna briga, ovo lažno činjenje čuda, ova lažna služba iscjeljivanja bit će toliko varljiva da će donekle uzdrmati sam izabrani Božji narod. Možemo zahvaliti Gospodinu što u ovom proročanstvu stoji, „bude li moguće.“ To znači da milošću Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista neće biti moguće prevariti pravu i vjernu djecu nebeskoga Kralja.

Kada gledamo na događaje posljednjih dana, ne možemo ne sjetiti se proročanstva u Otkrivenju koje govorи o zvijeri i kipu zvijeri koji će biti postavljeni i cijeli svijet

će biti uvjeren da im se klanja i da primi žig zvijeri na čelo ili na ruku. Većina svijeta će se pokoriti ovome, a nekolicina vjernih koji odbiju bit će progonjeni. „I imaše vlast udahnuti život slici Zvijeri, da progovori slika Zvijeri i da učini da se poubjija sve one koji se neće klanjati slici Zvijeri. I čini da svi, i mali i veliki, bogati i siromašni, slobodnjaci i robovi, prime žig u svoju desnicu ili u svoja čela; i da nitko ne može kupovati ili prodavati, osim onoga tko ima žig ili ime Zvijeri ili broj njegova imena.“ (Otkrivenje 13:15–17)

Kako će doći do toga? Kako je toliko ljudi prevareno da se odreknu svoje slobode, odbacujući jasne biblijske dokaze istine o Božjem pečatu i našoj dužnosti da štujemo Stvoritelja iznad stvorenoga? To će biti kroz djelovanje čuda. „I čini on velika znamenja; čak čini da oganj silazi s neba na zemlju naočigled ljudima, i zavodi one koji žive na zemlji čudesima koja mu je dano činiti u nazočnosti Zvijeri govoreći onima koji žive na zemlji neka načine sliku Zvijeri, onoga koji imaše ranu od mača i preživje.“ (Otkrivenje 13:13, 14) Jesu li ljudi toliko gladni čuda da su spremni prihvatići sve kako bi ih doživjeli?

To je isti princip čudotvorstva koji će dovesti cijeli svijet do konačnog međusobnog sukoba i na kraju odvući vrlo mnogo Božjeg naroda. „I ugledah kako iz usta zmajevih, i iz usta Zvijerinih, i iz usta Lažnoga proroka, izlaze tri nečista duha poput žaba. To su đavolski duhovi koji čine čudesa, koji su pošli kraljevima zemlje i svega svijeta da ih okupe za bitku onoga velikoga dana Boga Svemoćnoga.“ (Otkrivenje 16:13, 14)

Iako postoje neka čudotvorstva koja koriste relativno očitu obmanu i prijevaru, čitajući ove stihove vidimo da će mnogi također koristiti prava čuda koja se ne mogu objasniti kao prijevara. „Ovdje nisu prorečene nikakve prijevare. Sotona se neće pretvarati da čini čudesa; ljudi će biti prevareni čudesima koja će Sotonina sila doista moći učiniti.“² Problem na koji nailazimo je da netko više "vuk" (kada vuka nema) toliko puta da na kraju kad vuk zaista dođe ljudi

ne vjeruju, ali vuk je tu i uništava. Dakle, gledajući toliko lažnih čuda, na kraju povjerujemo da su sva ta čuda lažna - a onda kada se stvarno dogodi čudo (ali iz krivog izvora), prevarimo se i vuk nas uhvati. „Čuvajte se lažnih proroka, koji vam dolaze u ovčjem ruhu, a iznutra su vuci grabiljivi.“ (Matej 7:15)

Zbog načina na koji Sotona djeluje u posljednjim danima, ne smijemo ovisiti o činjenju čuda kako bismo dokazali da smo Božji narod. Proročanstvo govorи o dolasku Ilike da pripremi put za drugi Isusov dolazak. „Evo, poslat ću vam Iliju proroka prije dolaska velikog i strašnog dana Gospodnjeg.“ (Malahija 4:5) Prije prvog Kristova dolaska bio je jedan drugi Ilijija. Govoreći o Ivanu Krstitelju Isus je rekao: „A ako hoćete prihvatići, on je Ilijija koji je trebao doći.“ (Matej 11:14) Vrlo je zanimljivo da Ivan Krstitelj nije koristio čuda da bi dokazao svoju autentičnost. Kad su usporedjavali Isusa s djelom Ivana Krstitelja, narod je mogao reći: „Ivan nije učinio nikakvo čudo, ali sve što je Ivan govorio o ovom čovjeku bilo je istina.“ (Ivan 10:41)

Iz tog razloga Ilijin narod posljednjih dana ne dokazuje svoje djelo korištenjem čuda. „Način na koji je Krist djelovao bilo je propovijedanjem Riječi i ublažavanjem patnje čudesnim djelima iscjeljenja. Ali rečeno mi je da sada ne možemo raditi na ovaj način; jer će Sotona koristiti svoju moć čineći čuda. Današnje Božje sluge ne bi trebale raditi pomoći čuda, jer će biti izvedena lažna djela iscjeljivanja, za koja se tvrdi da su božanska.“³

Razlikovanje čuda

Kako razlikujemo istinito od lažnog? Ponekad laž možemo prepoznati pažljivim ispitivanjem. Jednom sam čuo za propovjednika koji je pokušavao dokazati da je povezan s Bogom govorеći ljudima da će mu na čelu biti prikazan križ. Tako bi prije propovjedi nacrtao križ nekom vrstom nevidljive tinte na svom čelu, a onda kada bi se tijekom propovijedi zagrijao, križ bi odjednom zasjao na čelu i tisuće ljudi tada su povjerovali

da je on Božji glasnik zbog ovog navodnog čudesnog znaka. Iako možda postoje krivotvorine ove prirode, većina je komplikiranija od toga. „Sotona se pomoću spiritizma prikazuje kao dobrotovor čovječanstva, liječeći bolesti i pretvarajući se da donosi nov i uzvišeniji vjerski sustav, dok istodobno uništava ljudе. Njegove su kušnje mnoge ljudе odvele u propast. Neumjerenost otupljuje razum, a potom slijedi prepuštanje putenim užicima, svađe i krvoprolića.“⁴

Sotona je prirodno razarač i tako dok liječi jedne, uništava druge. „Predstavljajući se ljudima kao veliki liječnik koji može izlječiti sve njihove bolesti, Sotona će istodobno navući na njih bolesti i nesreće, sve dok čitavi gradovi ne budu pretvoreni u ruševine i pustoš.“⁵

Dakle, kako zapravo možemo razlikovati jedno od drugog? Kako možemo znati je li čudo učinjeno Božjom moći ili dolazi od sotonskih sila? „Po njihovim cete ih plodovima prepoznati. Zar

se grozdovi beru s trnja ili smokve s bodljike? Tako svako dobro stablo rađa plodovima dobrim, a nevaljalo stablo rađa plodovima zlim. Ne može dobro stablo roditi zlim plodovima niti može nevaljalo stablo roditi plodovima dobrim. Svako se stablo koje ne rađa dobrim plodom siječe i u oganj baca. Dakle, po njihovim cete ih plodovima prepoznati.“ (Matej 7:16-20) Ne govorimo samo o tome je li osoba izlječena ili ne - jer Sotona može donijeti bolest i zatim je iznenada ukloniti. Koji su to plodovi koje tražimo, a koji donose dobro našim tijelima i dušama i koji slave našeg Oca na nebu? Moramo imati na umu da je to krajnji cilj svih dobrih stvari koje nam Bog omogućuje. „Tako neka svjetli vaše svjetlo pred ljudima da vide vaša dobra djela i proslave Oca vašeg koji je na nebesima.“ (Matej 5:16)

Molitva za ozdravljenje

Razmotrimo molitvu za bolesnika koju bi trebale obavljati starješine. Prihvaćamo li bilo koju molbu i onda samo molimo za

bolesne i oni odjednom ozdrave? Govoreći o sazivanju starješina, molitvi za bolesne i njihovom pomazanju, Biblija daje konkretnе smjernice. „I molitva vjere spasit će bolesnog, i Gospodin će ga podići.“ (Jakov 5:15) To znači da i same osobe koje traže molitvu moraju imati vjere. To možemo vidjeti u Isusovom činjenju čuda. Nije u pitanju bio samo: „Dopusti da te dotaknem i ozdravio si“. Najprije je radio na razvijanju vjere u molitelja. „Isus mu reče: Ako možeš vjerovati, sve je moguće onome koji vjeruje.“ (Marko 9:23) Pojedinačni molitelj mora imati onu vjeru koja se poziva na Božja obećanja. U mnogim prilikama osoba prepozna da je njezina vjera nedovoljna za čudo koje joj je potrebno. Ali ipak ima lijeka. Krist je još uvijek tu da pomogne. „I odmah je otac djeteta povikao i sa suzama rekao: Vjerujem, Gospodine; pomozi mojoj nevjeri“ (stih 24). Ako uvidimo nedostatak vjere, trebamo se zauzimati za takvu vjeru kako bi nas Bog mogao blagosloviti u skladu sa svojom voljom.

Pravi cilj

Najbolji primjer vjere koja je potrebna vidi se u iskustvu satnika čiji je sluga bio oduzet. Isus ga uvjerava da će doći i osobno izlječiti slugu. Ali ovaj je čovjek razumio više od cijelog židovskog naroda o načinu na koji je Isus liječio. Kao vojnik razumio je što znači slušati zapovijedi. Dakle, umjesto da prihvati ponudu Velikog liječnika, rekao je: „Gospodine, nisam dostojan da uđeš pod moj krov; nego reci samo riječ, i moj će sluga ozdraviti.“ (Matej 8:8) Satnik je prepoznao silnu snagu Božje riječi. Vjerovao je u snagu Božje riječi, da će ostvariti točno ono što Riječ kaže. To je suština vjere i Isus ju je prepoznao kao takvu. „Kad je Isus to čuo, zadirio se i rekao onima koji su Ga slijedili: 'Zaista, kažem vam, nisam našao tako veliku vjeru ni u Izraelu'“ (stih 10).

Ova vjera u moć Stvoritelja ne odnosi se samo za liječenje od bolesti, već i na čišćenje duše od grijeha. „I molitva vjere spasit će bolesnika, i Gospodin će ga podići; i ako je počinio grijehu, oprostit će mu se.“ (Jakov 5:15) Spašavanje bolesnika u ovom kontekstu ne znači uvijek i fizičko ozdravljenje.

Također (a posebno) se govori o oprostu grijeha. Glavna nit svakog liječenja je uklanjanje grijeha. „I reče joj Isus: Ni ja te ne osuđujem: idi i ne grijesi više.“ (Ivan 8:11) Žbog toga nam je rečeno da priznamo svoje grijehe i grešnu prirodu koja dolazi s njima. „Priznajte jedni drugima svoje greške i molite jedni za druge da ozdravite. Učinkovita usrdna molitva pravednika mnogo pomaže.“ (Jakov 5:16) Znamo da iscjeljenje tijela nije glavna svrha Kristovih čuda, jer su svi ljudi koje je Isus izlijiečio u konačnici umrli. Također znamo da su Božji ljudi u prošlim vremenima koji su i sami činili velika čuda patili od raznih bolesti. „A Elizej se razbolio od svoje bolesti od koje je umro.“ (2. Kraljevima 13:14) Elizej, vjerni Božji čovjek, izlijiečio je mnoge ljudе, a neke čak i uskrsnuo iz mrtvih — ali je i sam umro od bolesti. Trebamo razumjeti Božju volju i prepustiti se Božjoj volji za nas kakva god ona bila. „Jer trebate reći: Ako hoće Gospodin, živjet ćemo i činit ćemo ovo ili ono.“ (Jakov 4:15)

Pokoravanje Božjoj savršenoj volji

Čak je i Isus na kraju umro. Njegova molitva pokazuje pravu prirodu svakog čuda. „I ode malo dalje, pade ničice i pomoli se govoreći: Oče moj, ako je moguće, neka me mimođe ova čaša, ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš.“ (Matej 26: 39) Da Isus nije umro smrću koju mi zaslužujemo, ne bismo imali mogućnost spasenja. Isto se može dogoditi i u našem životu. Moramo biti spremni trpjeti za Krista i iskusiti što god je potrebno - čak i smrt ako je potrebno. Dakle, očekivati da se čuda dogode na način na koji želimo i očekujemo bez obzira na Božju volju po tom pitanju jednostavno je drskost. „Neki tvrde da imaju duboku vjeru u Boga i da, kao odgovor na svoje molitve, imaju neke naročite darove, mada za to nemaju nikakvih dokaza. Svoju drskost oni pogrešno smatraju vjerom. Molitva vjere nikada nije uzaludna, ali tvrditi da će ona uvijek biti uslišena i to upravo onako kako mi očekujemo - predstavlja prekoračenje dozvoljenog.“⁶

Kada usporedimo vrijeme koje je

ovoj zemlji preostalo od vremena kada je Sotona protjeran s neba, možemo vidjeti da je vremena sve manje i manje. „Radujte se, dakle, nebesa i vi koji na njima prebivate. Jao stanovnicima zemlje i mora! jer je đavao sišao k vama s velikim gnjevom, jer zna da ima malo vremena.“ (Otkrivenje 12:12) A što čini neprijatelj duša što ima manje vremena? „Sotona revno proučava Bibliju. On zna da je njegovo vrijeme kratko i čini sve što je u njegovoj moći da se suprotstavi djelu Gospodnjem na ovoj zemlji. Nemoguće je zamisliti doživljaje naroda Božjeg koji će se zateći na zemlji kad se u isto vrijeme pojave nebeska slava (kasna kiša) i ponove progonstva iz prošlosti. Narod Božji će hoditi u svjetlosti koja dolazi od prijestola Božjeg. Posredstvom anđela održavat će se neprekidna veza između neba i zemlje. A Sotona će, okružen zlim anđelima, tvrditi da je on Bog, i činiti čuda svake vrste da bi, ako bude moguće, prevario čak i izabrane.⁷

Što manje vremena imamo na ovoj zemlji, Sotona postaje očajniji. I što čini u očaju? Izvodi čuda da prevari, ako je moguće, i same izabrane. Iz tog razloga, osnova naše poruke koja naviješta Kristov drugi dolazak ne može biti činjenje čuda - kao što ni Ivan Krstitelj, preteča Kristova prvog dolaska, nije koristio čuda kao dokaz svoje autentičnosti. „Narod Božji neće nalaziti sigurnost u činjenju čuda, jer će Sotona imitirati čuda koja se budu činila.“⁸

Dokaz autentičnosti

Umjesto čuda, imamo veći dokaz. „Prokušani i provjereni narod Božji naći će svoju silu u znaku o kojem se govori u Izlasku 31:12-18. Narod Božji se mora osloniti na živu riječ »Pisano je«. To je jedini temelj na kome on može bez opasnosti stajati. Oni koji su raskinuli svoj zavjet s Bogom bit će u taj dan bez Boga i bez nadе.“⁹

Ovaj znak u koji se trebamo pouzdati nalazi se u zapovijedi o suboti. „Govori i ti sinovima Izraelovim: 'Uistinu, moje subote svetkujte, jer to je znak između mene i vas kroz vaše naraštaje; da znate da sam ja Gospodin koji vas posvećuje. (...) To je znak između

mene i sinova Izraelovih zauvijek: jer je u šest dana Gospod stvorio nebo i zemlju, a sedmoga dana je otpočinuo i odmorio.“ (Izlazak 31:13-17)

Pravi znak je promjena srca. Ova promjena srca ima veze s unutarnjim čovjekom. „Neka vam dadne, prema bogatstvu slave svoje, ojačati se u sili po Duhu njegovu za nutarnjega čovjeka, da po vjeri Krist prebiva u srcima vašim; u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni.“ (Efezanima 3:16, 17) Ovo se naziva novim rođenjem ili novim stvaranjem. Ovo novo stvaranje događa se kada se molimo Bogu da čudesno stvori u nama novo srce. „Čisto srce stvori u meni, Bože; i obnovi u meni pravi duh.“ (Psalam 51:10) Znak tog novog srca, znak da smo doživjeli novo rođenje (Ivan, 3. poglavlje) je sedmi dan subota, koja je spomen na Božju stvaralačku snagu.

Zaključak

Želite li znak? Pravo čudo? To ne mora nužno imati veze s izlječenjem. To nema veze s drugim čudima koja se mogu, ali i ne moraju dogoditi. Radi se o najvećem od svih čuda, o promijeni grešnog ljudskog srca u srce istinski nanovo rođenog kršćanina. Znak toga je svetkovanje sedmog dana subote kao spomen na to novo stvaranje - ne samo stvaranje ovog svijeta prije otprilike šest tisuća godina - već novo rođenje u Kristu Isusu. Po tome spoznajemo pravoga Boga našega spasenja. „I svetkujte moje subote; i one će biti znak između mene i vas, da znate da sam ja Jahve, Bog vaš.“ (Ezekiel 20:20) Tvoj izbor. „Odaberite sebi danas kome ćete služiti.“ (Jošua 24:15)

Literatura:

- 1 - The Review and Herald, 10.9.1908.
- 2 - Velika borba, str. 554.
- 3 - Medical Ministry, str. 14.
- 4 - Velika borba, str. 589.
- 5 - Velika borba, str. 589.
- 6 - 1. Svjedočanstvo, str. 231.
- 7 - 9. Svjedočanstvo, str. 16.
- 8 - 9. Svjedočanstvo, str. 16.
- 9 - 9. Svjedočanstvo, str. 16.

Neuslišene molitve

Mladen Aradski

Pobožni roditelji svoju malu djecu uče moliti i prije no što mališani razumiju tko je i kakav je Bog. Obično prva molitva koju uče djecu je: „Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome! Amen!

Nije to samo neka tradicija koju pobožni roditelji provode već čvrsto uvjerenje stečeno proučavanjem Svetog pisma koje svakog čovjeka poziva da se moli Bogu!

Jedan od najpoznatijih Isusovih poziva ljudima je poziv da se mole Bogu: »Molite, i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se! Jer svatko tko moli, prima; i tko traži, nalazi; i onomu koji kuca, otvorit će se.“ – Matej 7:7.8.

O molitvi, u svojim poslanicama, puno pišu i apostoli. Tako ap. Pavle crtačajući vjerski život kršćanina, nedvosmisleno poručuje: „Molite se bez prestanka!“ - 1. Solunjanima 5:17.

U drugoj poslanici uz razne važne savjete ne izostavlja i uputu o molitvi, ovaj put naglašavajući stalnost molitve. „Ustrajte u molitvi...!“ - Kološanima 4:2.

S radošću se sjećamo iskustva kad su naše molitve bile uslišene. Ohrabreni smo iskustvima drugih vjernika koji su imali dragocjena iskustva odgovora na molitvu. Međutim događalo se da neke naše molitve nisu bile uslišene! Molili smo za neku našu braću i sestre koji su bili smrtno bolesni. Nismo odustajali ni kad su liječnici rekli da nema nade u oporavak. Ustrajali smo u molitvi!

Nažalost u nekoliko slučajeva Bog nije odgovorio na našu molitvu onako kako smo željeli! Oni za koje smo se molili da ozdrave, preminuli su! Suočili smo se s teškim iskustvom neuslišanih molitava! Pod utjecajem tužnih emocija i pod sjenom sumornih misli o ovom ozbiljnog pitanju teško prosuđujemo. Ne pronalazimo uvijek ni sugovornike koji će nam pomoći da pronađemo odgovore na sva pitanja koja nam prolaze kroz glavu. Zato je dobro da pitanje neuslišanih molitava razumijemo i prije takvog osobnog iskustva. Izbjegnimo pogrešna uvjerenja posebno kad je u pitanju molitva za ozdravljenje. „Mnogi

koji se mole za Božju milost izlječenja smatraju da trebaju dobiti izravan i trenutan odgovor na svoje molitve, ili njihova vjera nije u redu.“¹

Kako bi izbjegli površna ili Biblijski neutemeljena mišljenja želimo stoga pažljivije razmotriti složenost ozbiljnog pitanja neuslišanih molitava.

Kako se suočavamo sa neuslišanim molitvama?

„Svi mi želimo da nam molitve budu brzo i izravno uslišane, i dolazimo u kušnju da se razočaramo ako je odgovor odložen ili dođe u obliku kakav nismo predvidjeli.“²

Prepostavljam kako smo već doživjeli iskustvo neuslišane molitve. Kako smo to protumačili kad nam se prvi put to dogodilo? Kako smo se osjećali? Kakve su nam misli prolazile kroz glavu? Jesmo li se suočili s malodušnošću? Kako smo odgovarali na pitanja koja su nas navodila na sumnju? Je li naša vjera oslabila zbog toga što Bog nije odgovorio na naše molitve?

Jesmo li se zbog neuslišanih molitava prestali moliti za konkretnе potrebe pa se samo uopćeno molimo bez detalja?

Jedna obeshrabrena vjernica rekla je o svom teškom iskustvu nesuslišanih molitava - „Ja sam kroz ovo izgubila nadu u Boga... šta god da ga molim, on mene zaobilazi, kao da me ne želi čuti. I zbog toga ne želim vise ništa ni pokušavati tražiti Boga, jer moje molitve ne čuje. Iz kojeg razloga ne znam...ali je tako.“

I jedan starozavjetni prorok slično se pita: „Dokle će već, Gospode, vapiti za spasenjem, a ti ne čuješ. Ja ti vičem: "Nasilje!" A ti ne pomažeš.“ - *Habakuk 1:2.*

Pritisnut nevoljama prorok ne razumije zašto Gospod šuti, ne uslišava molitvu! Da bi bolje shvatili naša osobna iskustva s nesuslišanim molitvama razmotrit ćemo nekoliko slučajeva nesuslišanih molitava koja se spominju u Bibliji.

Primjeri neuslišane molitve

Koliko različite mogu biti okolnosti i stanja molitelja vidjet ćemo iz nekoliko slučajeva koji otkrivaju svu složenost pitanja nesuslišanih molitava.

Mojsije je bio od Boga izabran vođa Izraela. Daje bio u posebnom odnosu s Bogom najbolje svjedoči

Biblijski zapis u kojem se oslikava neuobičajena bliskost Boga i čovjeka. „A govorio je Gospod s Mojsijem licem u lice.“ - *Izlazak 33:11.* Međutim, i on je doživio nesuslišanu molitvu.

Podsjetimo se, njegova je misija bila izvesti Izraelce iz Egipatskog ropstva i dovesti ih u Obećanu zemlju. Tu misiju mu je sam Bog dodijelio i praktički ga primorao da ju prihvati! Nadomak obećane zemlje Mojsije se u žarkoj molitvi obraća Bogu: „Daj mi, molim te, da prijeđem i vidim tu dobру zemlju što je onkraj Jordana, to dobro gorje i Libanon!“ - *Ponovljeni zakon 3:25.* Kako mu Bog odgovara? „I reče mi Gospod: 'Dosta! Ne govori mi više o tome!'“ - *Ponovljeni zakon 3:26.*

Što mu Bog otvoreno poručuje? Nemoj se za to moliti jer te neću uslišiti! „Njegova usrdna molba bila je odbijena. Sad je morao napustiti nadu koja mu je četrdeset godina rasvjetljavala tamu pustinjskih lutanja. Grob u pustinji bio je krajnji domet svih onih godina velikog napora i briga koje su pritiskivale dušu.“³

Je li Mojsije razočaran? Jest! Međutim, što on shvaća? On vjeruje da Bog ima opravdane razloge za svoju odluku! Mojsije ne gubi povjerenje u Božju pravednost!

Apostol Pavle

Apostol Pavle je imao bolest koju je nazivao „trn u tijelu“ i za ozdravljenje se tri puta molio Gospodu. Gospod mu odgovara: „I reče mi: »Dosta ti je moja milost, jer sila se moja u slabosti usavršuje.«“ - *2. Korinćanima 12:9.*

Tako je i on doživio nesuslišanu molitvu. Međutim, iako nije bio uslišan u tjelesnom smislu, njegova molitva nije bila uzaludna. Kroz nju je stupio u razgovor s Bogom i na taj način ušao dublje u razumijevanje Božje mudrosti. Kako on opisuje to iskustvo? Već u sljedećem retku on bilježi svoj zaključak nakon nesuslišane molitve. „Zato uživam u slabostima, u uvrjedama, u nevoljama, u progonstvima, u tjeskobama poradi Krista. **Jer kad sam slab, onda sam jak.**“ - *2. Korinćanima 12:10.*

Pavao sada razumije ono što bez „trna u tijelu“ vjerojatno ne bi razumio! Vrijednost molitve ne mora biti samo u postizanju materijalnog cilja, već uspostavljenje čvršće veze s Bogom koja molitelju donosi raznovrsne duhovne plodove.

Smrt sinova James i Ellen White

Dvije smrti posebno pogađaju obitelj White. Prvi smrtni slučaj dogodio se 1860. godine kad četvrti sin Jamesa i Ellen White, Herbert, umire kao tromjesečna beba od bakterijske infekcije. O tome Ellen piše: „Godine 1860. smrt je zakoračila i preko našeg praga, i otrгла najmlađu granu našeg obiteljskog stabla. Naš mali Herbert, rođen 20. 9. umro je 14. 12. iste godine. Koliko su naša srca krvarila kada je ta nježna grančica bila otrgnuta, to ne može znati nitko osim onih koji su svoje ljudske mališane morali otprijeti u grob.“⁴

Drugi slučaj je prvi sin Jamesa i Ellen White, Henry koji se kao tromjesečna beba 1847.g. ozbiljno razbolio. „Henry se razbolio od upale pluća i svi koji su ga vidjeli smatrali su da je njegov oporavak jako upitan. Jedne je večeri izgledalo je da gubi

bitku i činilo se kako će umrijeti. Kada su zakazala sva zemaljska sredstva, tada su njegovi roditelji iznijeli njegov slučaj pred Velikog liječnika, vjerujući u Njegovu moć i spremnost da spasi svoje voljeno dijete. Velik dio noći proveli su u molitvi, i dok su molili Boga da mu poštedi život, dijete je zaspalo slatki san i od tog vremena se počeo oporavljati.⁵

Ovo je bilo ohrabrujuće iskustvo za roditelje i one koji su s ovim mladim parom proživljivali njihovu obiteljsku dramu. Međutim, nakon 16 godina, 1863.g. Henry sada kao već kršteni mladić dobiva opet tešku upalu pluća. Ovaj put se roditelji zajedno s oboljelim Henryjem mole za njegovo ozdravljenje ali stanje se pogoršava. Roditelji zovu i liječnika kako bi pomogao u izlječenju njihovog sina. Nažalost, nakon tjedan dana borbe s bolešću Henry umire.

Prvi put, kad je Henry slično obolio, roditelji su se molili Bogu za iscjeljenje i On je uslišio njihove molitve a sada se i sin sam molio s njima ali Bog nije intervenirao kao prvi put.

Možemo li ljudskom logikom objasniti zašto je Bog jednom

intervenirao a u drugom sličnom slučaju nije? Jesu li roditelji sad imali slabiju vjeru nego kad su molili za bebu Henrya? Nije li možda mladićeva vjera bila nedovoljna da bi Bog mogao učiniti čudo ozdravljenja? Možemo li znati pouzdan odgovor na ova i slična pitanja?

„Postoje slučajevi u kojima Bog jasno izljejava svoju božansku moć u obnovi zdravlja. Ali svi bolesni ne ozdravljaju. Mnogi budu položeni da spavaju u Gospodinu... Iz ovoga vidimo da na osnovi toga što netko nije ozdravio ne treba zaključiti da mu nedostaje vjere.“⁶

Razumijemo kako ne možemo vjerodostojno objasniti razloge različitih odgovara na naše molitve. Prihvatom stoga činjenicu kako mi ljudi ne vidimo 'cijelu sliku' i povezanost svih okolnosti i vjerujmo kako je Bog u svojoj pravednosti i sveznanju najbolje odlučio.

Najznačajnija neuslišana molitva

Za Isusa kažemo da je naš najbolji primjer, onaj koji nas u svemu razumije. I on je doživio iskustvo neuslišane molitve. To

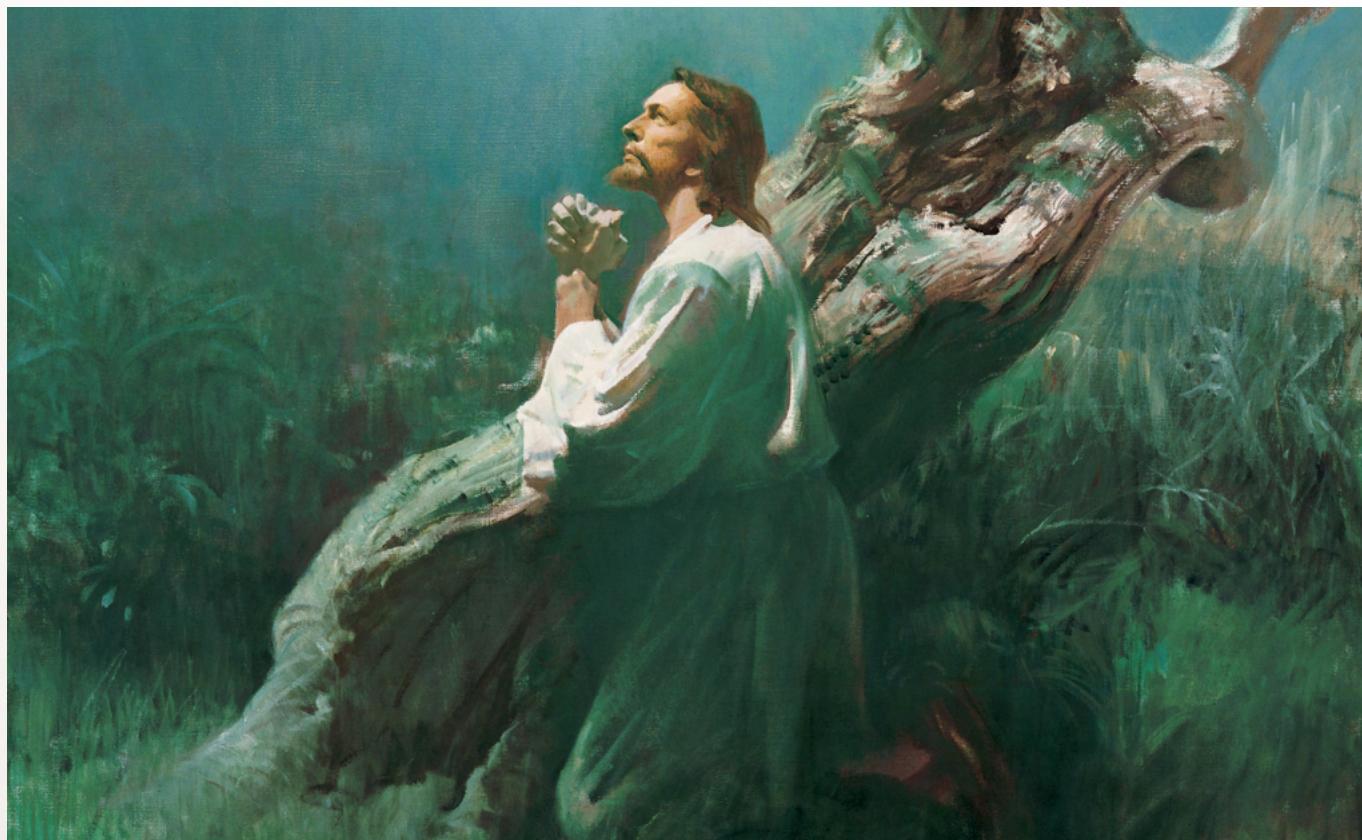
je neuslišana Isusova molitva u Getsemanskom vrtu: „Oče! Ako hoćeš, otkloni ovu čašu od mene. Ali ne moja volja, nego tvoja neka bude!“ - Luka 22:42. Time što nije uslišao Isusovu bolnu molitvu, Bog je ispunjavao plan za spasenje čovječanstva od grijeha. Ova neuslišana molitva omogućila je svakom pokajniku da iz beznadnog grješnog stanja Kristovim zaslugama bude spašen od vječne smrti.

Za nas grješnike ovo je najznačajnija neuslišana molitva. Bog nije uslišao Isusovu molitvu jer je video 'cijelu sliku' i sve povezane okolnosti.

Isus u strašnoj agoniji muči strah hoće li moći izdržati ali ipak zaključuje molitvu predajući Bogu odluku. Zato se i mi po Isusovom primjeru uvijek u molitvama trebamo sjećati i molitve „Oče naš“ u kojoj je središnji zaključak: „budi volja Tvoja“ - Matej 6:10.

Znamo li uvijek što je dobro za nas?

Ponekad, kada se osvrnemo na svoj život, shvatimo kako bismo trebali Bogu zahvaliti i za neuslišane molitve. Sigurno smo

iskusili kako Bog nije odgovorio na neke naše molitve kad smo uporno molili za nešto što se u kasnijem životu, da se dogodilo, prepoznalo kao nepovoljno po nas. Dobro je što Bog tada nije uslišio naše uporne molbe jer je video dalje od nas samih.

Možda najpoznatiji Biblijski primjer takve molitve, koju Bog nije uslišio, je neuslišena molitva proroka Ilike koji je molio Boga da umre. Ali, Bog je video dalje i nije uslišio Iljinu molitvu.

„Ilija nije znao što čini kad je u pustinji, moleći se da umre, rekao da mu je dosadio život. **U svojoj milosti Gospodin ga nije uhvatio za riječ.** Ilija je, ipak, trebao izvršiti još jedno veliko djelo; i kad je ovo djelo izvršio, on nije trebao umrijeti obeshrabren i osamljen u pustinji. Njega nije očekivalo silaženje u smrtni prah, već uzdizanje u slavi u povorci nebeskih bojnih kola do prijestolja na visini.“⁷

Zaboravimo li i mi, kao i prorok Ilij, dok molimo za nešto, činjenicu da nas sveznajući Bog ljubi i ne želi nam dati ništa manje od onoga što će nam koristiti za vječnu budućnost. Dok molimo za nešto, uvjereni smo da bi to zacijelo bilo dobro za nas. Sigurni smo kako je sve što u molitvama tražimo usmjereno prema dobrim posljedicama. Ipak, ne smijemo

zaboraviti činjenicu kako smo kao ljudi ograničeni i ne možemo sa sigurnošću sagledati sve učinke i posljedice na nas u budućnosti. „Neki se put čovjeku učini prav, a svršetak su mu putovi smrti.“ - Izreke 14:12.

„Bog je premudar da bi uslišavao naše molitve uvijek, baš u vrijeme i na način kako mi želimo. On će učiniti više i bolje za nas nego kad bi ispunio sve naše želje.“⁸

Kako bi se uvijek molili za ono što je dobro za nas tražimo stoga duhovno prosvjetljenje da spoznamo za što trebamo moliti. „A tako i Duh pomaže nam u našoj slabosti; jer ne znamo, za što ćemo se moliti, kao što treba, nego sam Duh moli se za nas uzdisanjem neiskazanim.“ - Rimljanim 8:26

Kako se zaštитiti od razočarenja kad za nešto molimo?

Kad molimo za neku potrebu neki vjernici sami sebe uvjeravaju kako će Bog **sigurno** odgovoriti na njihovu molitvu. Uvjereni su kako će Bog sigurno odgovoriti na molitvu jer je to u interesu Njegovog djela ili će, kad netko ozbiljno bolestan čudom ozdravi, to biti veliko ohrabrenje i za one koji nisu u vjeri. Takav stav oni tumače kao plod snažne vjere.

Zato se postavlja vrlo ozbiljno pitanje: Je li stav kako će Bog sigurno uslišiti našu molitvu na način kako mi to želimo isključivo plod snažne vjere?

„Ali, zahtijevati da molitva uvijek bude uslišena onako kako smo željeli i da uvijek dobijemo upravo ono što smo tražili, prava je drskost.“⁹

Dakle, vrlo je opasno po našu vjeru ako očekujemo kako će Bog **uvijek** odgovoriti na našu molitvu **baš onako** kako smo to mi predvidjeli! Posebno onda kad očekujemo čudo, moramo biti spremni da se ono i ne dogodi. Prava vjera ne isključuje i negativan ishod molitve. To su jasno razumjeli tri mladića kad ih je babilonski kralj htio baciti u užarenu peć jer se nisu htjeli pokloniti zlatnom kipu.

„... ako se ne poklonite, istoga ćete časa biti bačeni u razgorjelu užarenu peć; i tko je taj Bog koji će vas izbaviti iz mojih ruku?“ Šadrak, Mešak i Abed-Nego odgovoriše kralju, rekavši: „O, Nebukadnezaru, nema potrebe da ti na to odgovorimo. Ako je tako, naš Bog kome služimo može nas izbaviti iz razgorjele užarene peći; **i izbavit će nas iz tvoje ruke, o kralju.** Ali ako i ne bi, znaj, o kralju, da mi nećemo služiti tvojim bogovima niti se klanjati zlatnome kipu što si ga

„U svačijem iskustvu javljaju se trenuci stvarnog razočaranja i krajnjeg obeshrabrenja – dani kad nas obuzima tuga, kad nam postaje teško vjerovati da je Bog i dalje onaj isti ljubazni dobročinitelj svoje zemaljske djece; dani kad nevolje muče dušu, sve dok nam smrt ne postane milija od života.“

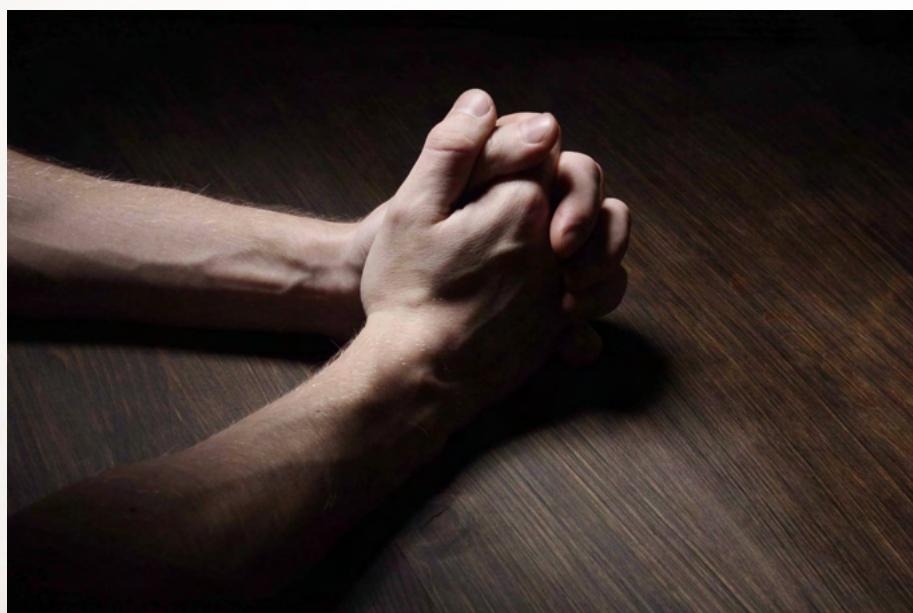
postavio." - Daniel 3:15-18.

Mladići vjeruju i znaju da ih njihov svemoćni Bog može izbaviti i iz užarene peći, ali Oni ne tvrde da će Svemogući Bog baš tako i intervenirati za njih. Oni razumiju da odluku o načinu i vremenu intervencije donosi sam Bog.

Kad vjernika okruže nevolje i teškoće

Ne možemo očekivati da će Bog zato što nas ljubi otkloniti sve naše nevolje, teškoće i trpljenje. Međutim, što sigurno znamo? Znamo da će On prijeći s nama svaki korak našega teškog puta!

„U svačijem iskustvu javljaju se trenuci stvarnog razočaranja i krajnjeg obeshrabrenja – dani kad nas obuzima tuga, kad nam postaje teško vjerovati da je Bog i dalje onaj isti ljubazni dobročinitelj svoje zemaljske djece; dani kad nevolje muče dušu, sve dok nam smrt ne postane milija od života. Upravo tada mnogi gube oslonac u Bogu i pretvaraju se u robe sumnje, okovane nevjerovanjem. Kad bismo u takvim trenucima duhovnim očima mogli shvatiti veličinu Božje providnosti, mi bismo vidjeli anđele koji se trude da nas spase od nas samih, koji pokušavaju naše stope postaviti na temelje postojanje od vječnih gora, i nova vjera, novi život prostrujali bi našim bićem.”¹⁰

Ne znači da smo duhovni patuljci ako se u nevoljama osjećamo obeshrabreni i zbumeni. I Ellen White opisuje vlastito gorko iskustvo u danima kad je njen suprug bio ozbiljno bolestan. „Zdravstveno stanje moga supruga se ponovo jako pogoršalo... To je bilo vrijeme teške sumornosti i tame. Poneki zračak svjetlosti bi ponekad prodro kroz guste i teške oblake, i to nam je ulijevalo malo nade kako ne bismo potpuno utonuli u očajanju. **U takvim vremenima je izgledalo da nas je i Bog zaboravio.**“¹¹

Tko nam šalje crne misli kad smo u nevolji?

„Kad smo okruženi sumnjama, zbumeni okolnostima, izmučeni siromaštvo ili nevoljama, **Sotona se trudi kako bi poljuljao naše puzdanje u Gospoda.** ... navodi nas da izgubimo povjerenje u Boga, da posumnjamo u Njegovu ljubav. On se nada kako će tako unijeti obeshrabrenje u našu dušu i potkopati naš oslonac u Bogu.“¹²

Sotona uporno kroz misli nameće pitanja kojima nas želi zbumiti primjenjujući sličan obrazac kojim je Isusa kušao u pustinji. „Ako si Sin Božji...? Ako je Bog pravedan i milostiv zašto ne odgovara na tvoje molitve? Ako je svemoguć zašto sad kad

i tebi treba čudo Bog šuti? Kroz takva pitanja Sotona ustvari nameće svoje odgovore s kojima nas gura u očaj. On želi da se okrenemo od Gospoda kako ne bi vidjeli dalje i šire!

„Bog izvršava svoje planove premda su oni **pred čovjekovim pogledom zavijeniti u novitošću.** Ljudi ne mogu razumjeti Božje putove, i gledajući na ono što se vidi, oni kušnje, teškoće koje Bog dopušta da dođu na njih tumače kao nešto što je usmjereno protiv njih te će im donijeti samo uništenje.“¹³

Kad trpimo nevolje, duhovnu stabilnost i postojanu vjeru najopasnije nagriza sumnja u Božju pravednost. To pitanje, za ljudе pod teretom nevolja postaje veliki izazov i test vjere.

„Jer ja znam svoje naume koje s vama namjeravam – riječ je Jahvina - naume mira, a ne nesreće: da vam dadnem budućnost i nadu.“ - Jeremija 29:11.

Pokušaj ljudskog tumačenja razloga za Božje djelovanje ili njegovu suzdržanost je opasan jer ne možemo sve ljudskom logikom objasniti, pa potom lako upadamo u malodušnost i nevjerovanje.

Dakle, nije biblijski utemeljen stav kako mi svaki Božji poduhvat ili šutnju možemo pouzdano protumačiti. Trebamo prihvatići činjenicu da je naš Bog pravedan ali da Ga ne razumijemo u svim njegovim postupcima. Zato, premda ponekad zbumeni i obeshrabreni Božjim odgovorom na naše molitve ne trebamo odustajati od molitve za naše potrebe. „U molitvi ustrajte, bdjite u njoj u zahvaljivanju.“ - Kolšanima 4:2

David zbumen Božjim djelovanjem

I kralj David ozbiljno zbumen Božjim djelovanjem iznosi pred Njega teret svojih pitanja i breme malodušnosti!

„Reći ću Bogu, stijeni svojoj: “Zašto si me zaboravio?” - Psalm 42:9.

On se osjeća napuštenim od

Boga i svoje osjećaje otvoreno iznosi.

„Kao da mi se kosti lome dok mi se rugaju neprijatelji moji, kad mi danomice govore: »Gdje je Bog tvoj?“ - *Psalm 42:10.*

Davidova vjera je na kušnji jer ne nalazi logičan odgovor! On pokušava povezati stvari i objasniti Božje djelovanje. Ali... „Kad sam razmišljao da bih to shvatio, bijaše mučno u očima mojim, sve dok ne udoh u Svetište Božje: tada prozreh kakav im je kraj.“ - *Psalm 73:16.17.*

Kako je David došao do umirujućeg odgovora na svoja teška pitanja? Prosvjetljen Božanskim Duhom spoznao je dalje od običnog ljudskog pogleda! Odgovor je dobio kad je prestao ljudskom logikom razumijevati Božju providnost.

„Jer kao što su nebesa viša od zemlje, tako su moji putovi viši od vaših putova i **moje misli od vaših misli.**“ - *Izajaja 55:9.*

Zato i psalmist David iako pritisnut teškom nevoljom iako ne razumije Bože djelovanje ne odustaje od Gospoda i kroz pitanje sam sebi daje i odgovor: „Koga ja imam u nebu osim tebe?“ - *Psalm 73: 25.*

Bog čovjeka na ovoj zemlji sprema za novu zemlju gdje se vječno živi. Tek tamo dobit će odgovore na pitanja koja su ga zbungivala.

„Tajne života koje su nas ovdje žalostile i razočaravale, u budućnosti će nam biti potpuno jasne. Vidjet ćemo da su naše

naizgled neuslišane molitve i nade koje su nam donijele razočaranje, bile među najvećim blagoslovima.“¹⁴

Tamo će spoznati 'cijelu sliku' svog života na zemlji. Zato ne zaboravimo krajnji cilj svih Božanskih napora koje ulaže za svakog čovjeka.

„Gospodnji su putovi nejasni onome koji želi sagledati pojedinosti u svjetlosti koja mu godi. Našoj ljudskoj naravi oni izgledaju mračni i tužni. Međutim, Božji su putovi milosti i kraj im je spasenje.“¹⁵

Kad se dogodi da Bog ne usliši naše molitve na način kako mi želimo, okrenimo naš pogled u vjeri tamo gdje neće biti suza, boli ni smrti.

Kažimo zajedno s psalmistom Davidom: „Po naumu svome ti ćeš me voditi, i na posljeku me u slavu primiti.“ - *Psalm 73: 24.*

Literatura:

- 1 - *Sluge evanđelja*, str. 219.
- 2 - *Sluge evanđelja*, str. 219.
- 3 - *Želja vjekova*, str. 421.
- 4 - 1. *Svjedočanstvo*, str. 102.
- 5 - *Life - Sketches of James White and Ellen G. White 1888.* str. 342.
- 6 - *Sluge evanđelja*, str. 218.
- 7 - *Želja vjekova*, str. 302.
- 8 - *Sluge evanđelja*, str. 219.
- 9 - *Put Kristu*, str. 100.
- 10 - *Proroci i kraljevi* str. 162.
- 11 - 1. *Svjedočanstvo*, str. 96.
- 12 - *Proroci i kraljevi* str. 174.
- 13 - *Patrijarsi i proroci* str. 672.
- 14 - *Maranatha*, str. 321.
- 15 - *Želja vjekova*, str. 302.

„Ljudi ne mogu razumjeti Božje putove, i gledajući na ono što se vidi, oni kušnje, teškoće koje Bog dopušta da dođu na njih tumače kao nešto što je usmjereni protiv njih te će im donijeti samo uništenje.“

- *Patrijarsi i proroci*, str. 672.

SEVENTH DAY ADVENTIST
REFORM MOVEMENT

International Youth Conventions 2022

Marusevec, CROATIA / July 12 to 17, 2022

A Light Unto
My Path
Psalm 119:105

Međunarodni

Uz Božju pomoć održan je četvrti po redu Međunarodni seminar za mlade u Maruševcu, Hrvatska, od 12. do 17.srpnja 2022. pod geslom „Svetlo mojoj stazi“ (Psalam 119:105). Okupili su se mladi iz šesnaest zemalja, a govorilo se dvanaest jezika.

Naši govornici, braća Adrian Finaru, Radu Ionita, Ozren Buriša i Novak Brajović, dali su sve od sebe kako bi kroz svoja predavanja i razgovore usmjerili mlade na dobar put i ukazali im na Svetlo koje ih treba voditi pri donošenju životnih odluka. Predstavljene teme bile su vezane uz glavna - i najvažnija područja života mladih: prijateljstvo, veze i brak, obrazovanje, odabir zanimanja te mjesta za život.

Posebno je pažljivo razmatrano donošenje odluke o krštenju i pitanje kako možemo doprinijeti kršćanskom jedinstvu i bliskosti.

Govornici su svakog dopodneva - istovremeno izlagali svoje teme po jezičnim grupama što je omogućilo osobniji pristup te lakše praćenje programa. Uvečer smo bili svi zajedno na večernjoj propovijedi u velikoj crkvenoj dvorani. Već i sami naslovi večernjih tema nagovještavali su zanimljiv sadržaj. Tako su s velikom pažnjom praćena predavanja: „Put kroz more svjetonazora“, „Jednosmjerne ulice“ i „Put bez kraja“, kroz koje su mladi mogli proširiti svoje razumijevanje suvremenih izazova s kojima će se suočavati i

seminar za mlade

unaprijed se pripremili za ključne životne odluke.

U jutarnjim molitvama poslužili su nam mladi sa sljedećim temama: Jovan Brajović (Austrija): "Mir u životu apostola Pavla"; Anna Vanessa Popović (Hrvatska): "Vjernost Stjepana"; Julia Picu (Rumunjska): "Ljubav apostola Ivana"; Jacob Hanuska (Kanada): "Strpljivost Davida"; Bence Bodnar (Mađarska): "Umjerenost Ivana Krstitelja".

Mladi glazbenici su svojim izvedbama na različitim instrumentima obogatili zajednička bogoslužja i doprinijeli radosnoj atmosferi i lijepom raspoloženju. Slobodno vrijeme proveli smo u zajedničkom druženju, šetnji, razgovoru, igri

djece i mladim na kampusu, a jedan dan bio je rezerviran za posjet dvorcu Trakošćan. Mladi su bili posebno zadovoljni ukusnom i zdravom hranom koja nam je bila pripremana svakog dana. Usporedno s programom za mlade, u jutarnjim satima održavao se dječji program u kojem su sestre Ana Brajović i Renata Janković kroz različite aktivnosti i igre podučavale djecu. Sve je to bilo popraćeno odličnom organizacijom i suradnjom mladih volontera koji su, pod Božjim vodstvom, svojim sposobnostima učinili ovaj seminar uspješnim.

U subotu nam se pridružilo još braće, sestara i djece iz Hrvatske i okolnih zemalja te

je na bogoslužju bilo prisutno oko 250 ljudi. Subotnju školu vodili su sestra Kaitlin Hanuska (Kanada) i brat Csongor Matyas (Austrija), a dječju subotnju školu vodila je sestra Sabina Poropat. Međunarodni zbor mlađih proslavio je Gospoda divnom izvedbom pjesme „Pogledaj svijet“ i dočarao nam dio radosti kakva nas očekuje na nebu. Poziv na izlazak mlađih naprijed, nakon glavne subotnje propovijedi brata Adriana Finarua, bio je vrlo dirljiv i emotivan, upućen svim mladima i starijima koji osjećaju potrebu za pravim prijateljima, braćom i sestrama u Kristu te su svi imali priliku jedni drugima poželjeli Božji blagoslov.

U nedjelju 17.7.2022., prije rastanka, svaki od četvorice govornika upečatljivo je prezentirao posljednje kratke poruke. Mladi organizatori su im se odužili maštovitim poklonima koje su oni podijelili s prisutnima.

Zahvalan sam Bogu na ovom prekrasnom iskustvu zajedništva s našim dragim Isusom zbog kojega smo svi na ovom mjestu i bili okupljeni. Također zahvaljujem mlađim volonterima, djeci, vodstvu crkve, ravnatelju Srednje škole Maruševec Dejanu Stanjeviću, dekanu ATF-a Radenku Džuveru te svim djelatnicima đačkog doma u Maruševcu.

Daniel Poropat

Krštenje u Lipiku

U subotu, 23. srpnja 2022. godine, imali smo priliku svjedočiti svečanosti krštenja u Lipiku. Naša sestra Nela Aradski odlučila je ovim javnim činom posvjedočiti o svojoj vjeri u Isusa Krista. Ovu radost je s njom podijelio velik broj braće i sestara iz Hrvatske i inozemstva. U dopodnevnoj propovijedi brat

Ozren Buriša je govorio o tome kako stajati sâm kao kršćanin te kako odluka o krštenju ne smije biti uvjetovana drugim ljudima i okolnostima. Ona je rezultat osobnog osvjedočenja i iskustva s Bogom.

U poslijepodnevnom programu brat Daniel Poropat je vodio ispit vjere i zavjet, te smo se nakon tog

uputili na vodu u Kovačevac, gdje je obavljen sam obred krštenja i primanja sestre Nele u članstvo crkve. Program je bio ispunjen pjesmom naših glazbenika kojima nije smetala ni velika vrućina.

Dragoj sestri Neli želimo dobrodošlicu i da ju Bog blagoslovi i vodi u njezinom dalnjem vjerskom životu.

Jesenski duhovni sabor

Mladen Aradski

Neiscrpna tema, Bog je ljubav, koja, što se više proučava, otvara nove vidike, bila je tema Jesenskog duhovnog sabora koji je održan 28.- 29. listopada 2022. u Lipiku.

Istina o Bogu i Njegovoj ljubavi je najznačajnije znanje za čovjeka i zato koliko god poznajemo ovu temu uvijek iznova nas zadivi svaki detalj koji razmatramo. Zato je vrijedno posebno istraživati kad, gdje i kako se sve očitovala Božja ljubav.

Njegova priroda, njegov Zakon je ljubav. On je to uvijek bio i uvijek će biti... Tako je i svaki proces stvaralačke sile izričaj beskonačne ljubavi.” – *Patrijarsi i proroci str. 33.*

Dubina te ljubavi posebno se otkrivala onda kad se suočila s teškim izazovom, negiranjem svih vrijednosti koje su

zasnovane na njoj. Zato je prva tema sabora bila 'Božja ljubav i pojava grijeha' koja je istraživala kako je ta, savršena ljubav, odgovorila na pojavu grijeha na nebu kod najuzvišenijeg anđela, Lucifer? Pomalo zbumjeni, čudimo se s koliko strpljenja i milosti je Bog podnosio Luciferovo lukavo agitiranje i ničim ga nije sputavao niti ograničavao. „Bog je u velikoj milosti, u skladu sa svojim karakterom, dugo trpio Luciferu. Nije ga odmah uklonio s njegova uzvišenog položaja kad je počeo gajiti duh nezadovoljstva, pa ni onda kad je svoje lažne tvrdnje počeo širiti među anđelima.” – *Velika borba, str. 496.*

Mnogima izgleda logično pitanje koje se skoro redovito pojavi kad se otvori tema pojave grijeha: 'Zašto Bog Lucifera nije odmah uništil i grijeh ugušio na samom izvoru'. Tako bi

se, prema ljudskom gledištu, spriječilo širenje pobune među anđele i još teže posljedice. Međutim, „Bog je Luciferu dopustio da nastavi svoje djelo dok se duh nezadovoljstva nije pretvorio u otvorenu pobunu.” – *Patrijarsi i proroci str. 41.*

Čak i kad je Lucifer bio zbačen s neba Bog nije uništil Sotonu jer su rezultati Luciferovog djelovanja morali postati jasni svim stvorenim bićima u svemiru. „Da je on odmah uništen, neki bi Bogu služili iz straha, a ne iz ljubavi... – *Patrijarsi i proroci str. 42.*

Strahom motivirana odanost Bogu nije mila jer „Bog želi da mu sva stvorenja služe iz ljubavi, službom koja izvire iz poštovanja prema njegovu karakteru.” – *Patrijarsi i proroci str. 33.*

Svoju širinu Božja ljubav je pokazala u potpunoj slobodi

izbora koja se daje svim stvorenjima pa i grješnicima a jedino sredstvo kojim se potiče na odanost je isključivo ljubav. Gost iz Njemačke, pastor Vyacheslav Shamrey izlagao je detaljno kako je 'Božja ljubav otkrivena u Kristu' koji je nadahnut nesebičnom ljubavi bio spremna poniziti se i „uzeti obliče sluge te postati ljudima sličan... postavši poslušan do smrti, do smrti na križu.“ - *Filipljana 2:7, 8.* Kad god se u nama pojavi dobro mišljenje o našem duhovnom stanju ili osjećaj uvrijeđenosti jer nas drugi ne cijene onako kao mi to očekujemo sjetimo se kako je Krist i zbog takvih naših slabosti morao napustiti svoj položaj na nebu i bez gundanja spremno podnosio uvrede i ruganja.

„Poznata vam je visina s koje je sišao, dubina poniženja do koje se spustio. Kad je stupio na put samoodricanja i žrtve, nije se osvrtao dok nije dao svoj život.“ - Djela apostola, str. 209. Razmišljajmo o tome kako bi „upoznali ljubav Kristovu koja nadilazi spoznaju, kako biste se ispunili do sve punine Božje.“

- *Efežanima 3:19*

Treća tema 'Kako nas Božja ljubav mijenja' otkrivala je, za grijehom ranjenog čovjeka,

prevažno pitanje djelovanja moće ljubavi na čovjeka koji se bori sam sa sobom. Ako se čovjek svjestan svoje nemoći prepusti toj nebeskoj sili doživjet će promjenu koja ga čini drugim čovjekom a prepuštanje počinje bliskim odnosom s Isusom. "Ako Krist bude svakodnevno s nama, osjetit ćemo da nas okružuje sila nevidljivog svijeta.

Gledanjem u Isusa preobrazit ćemo se u Njegovo obliče. Promatranjem se mijenjamo. Karakter postaje nježan, uglađen i oplemenjen za nebesko kraljevstvo.“ - *Misli s gore blagoslova, str. 85.*

Na saboru su se kroz propovijedi istraživali važni aspekti i pitanja Božje ljubavi a na kraju se moralio ipak zaključiti kako unatoč jasnih odgovora ostaju još mnoga pitanja na koja grešni čovjek nema sigurne odgovore a na njih tek u vječnosti može biti odgovoren. Zahvalni za tu spoznaju možemo zajedno s apostolom Pavlom uzviknuti: „O dubino bogatstva i mudrosti i spoznaje Božje!“

- *Rimljanima 11:33.*

Smrt Henryja Whitea

Iz knjige: Life Sketches of James White and Ellen G. White 1888.

Sestra Adelia P. Patten, vjerni i odan član obitelji White tijekom dvije godine, napisala je kratku skicu iz života, iskustvo i opis posljednje bolesti ovog jako voljenog i oplakivanog sina Ellen White.

Henry Nichols White rođen je u Gorhamu, Maine, 26. kolovoza 1847. Ubrzo, njegovi roditelji su se preselili u Topsham, u istoj državi, i zauzeli dio kuće u vlasništvu njihovog vrlo cijenjenog prijatelja i brata u Kristu, Stockbridgea Howlanda.

U prosincu iste godine, Henry se razbolio od upale pluća i svi koji su ga vidjeli smatrali su da je njegov oporavak upitan. Jedne je večeri izgledalo da brzo iščezava i činilo se kako će umrijeti. U tom trenutku, kada su zakazala sva zemaljska sredstva, njegovi su roditelji iznijeli njegov slučaj

pred velikog liječnika, vjerujući u Njegovu moć i spremnost da spasi svoje voljeno dijete. Velik dio noći proveli su u molitvi, i dok su molili Boga da mu poštedi život, on je zaspao slatki san i od tog časa se počeo oporavljati.

Njegovi su roditelji smatrali da je njihova dužnost da se bezrezervno predaju radu u Božjem djelu; a kada je Henry imao samo godinu dana, odlučili su ga ostaviti na brigu najstarijoj kćeri brata Howlanda, Frances, koja je s veseljem prihvatala tu službu. U ovoj ljubaznoj obitelji brinuli su se u potpunosti o njemu pet godina. Kako je odrastao, njegova blaga narav i naklonost koju je uvijek iskazivao prema svojim prijateljima dovela je do toga da su ga svi zavoljeli.

Sa šest godina imao je napad groznice; a kad se djelomično

oporavio od toga, njegovi roditelji, koji su tada živjeli u Rochesteru u New Yorku, pomislili su da bi promjena klime mogla biti od koristi njegovom zdravlju i preuzeли su ga pod svoju brigu. Henry je uvijek pokazivao veselu poslušnost majčinim željama i vedar obzir prema njezinim osjećajima. Njegova očekivanja i planovi u životu bili su pošteni; bio je ambiciozan i spreman da se istakne u učenosti. Roditelji su bili spremni poduprijeti ga u njegovim ustrajnim naporima u proučavanju vidjevši da njegovim umom upravljaju vjerska načela. Posjedovao je neuobičajenu ljubav prema glazbi, a tijekom posljednjih nekoliko godina života jako se posvetio njenom izučavanju i vježbi. Volio je društvo obrazovanih i profinjenih, a zauzvrat je dobivao njihove najviše pohvale za svoju

inteligenciju i zrelost.

Tijekom zime 1862. godine, crkva u Battle Creeku uživala je u sezoni oživljavanja, a njihovom broju dodano je trinaest mlađih članova. Henry i njegov brat James Edson bili su među malim društvom vjernika koji su slijedili svog Gospodina krštenjem.

U ljetu 1863. roditelji su organizirali putovanje u Novu Englesku. Za dobrobit djece koja su uzastopno pohađala tri školska semestra, a posebno i zbog poboljšanja zdravlja dvoje najmlađih, odlučeno je da prate svoje roditelje. U skladu s tim, svi su krenuli na put 19. kolovoza. Glavni cilj zbog kojeg je starješina White otišao na istok u to vrijeme bilo je objavljivanje grafika Deset zapovijedi i proročkih karti.

Iz New Yorka su krenuli u Boston, gdje je rad dovršen. Iz Boston-a je obitelj otišla u Topshama, Maine. Ovdje, u svom starom domu, Henryja su s ljubavlju i radošću dočekali oni koji su se prije brinuli za njega. Nakon kratkog posjeta, roditelji su svoja tri sina ostavili u Topshamu dok su oni otišli održavati sastanke u New Hampshire, Vermont i New York.

Poseban Božji blagoslov pratio ih je na ovoj misiji. No, dok je bio u Brookfieldu u New Yorku, starješina White je zahvaljujući snovima stekao dojam da nešto

nije u redu s djecom i da se moraju bez odgađanja vratiti u Maine. Svaki dan su tjeskobno iščekivali dolazak pošte, ali su vijesti iz Topshama javljale da je 'sve dobro'. Međutim, to ih nije zadovoljilo, pa su se u skladu s njihovim uvjerenjima o dužnosti, nakon što su odradili svoje obaveze, odmah vratili svojoj djeci.

Dan prije nego što su roditelji stigli do Topshama, Henry je poslijepodne došao s posla i bacio se na kauč, rekavši da nikada u svom životu nije osjetio takvu sumornost. Rekao je da takve osjećaje nije izazvalo ništa što je učinio, ali je imao predosjećaj da će se nešto strašno dogoditi. Kada su roditelji sutradan stigli, zatekli su svoja tri sina kako ih čekaju. Kad su se automobili zaustavili, Henry je projurio kroz gomilu s više energije nego inače i zagrljio svoju majku s najvećom ljubavlju koja je u srcu zahvaljivala Bogu za takvog sina. Otišli su ravno u kuću brata Howlanda, a kada su pozdravi bili gotovi, Henry je odsvirao i otpjevao jednu od svojih omiljenih pjesama, 'Opet kući', tako prikladno za tu priliku.

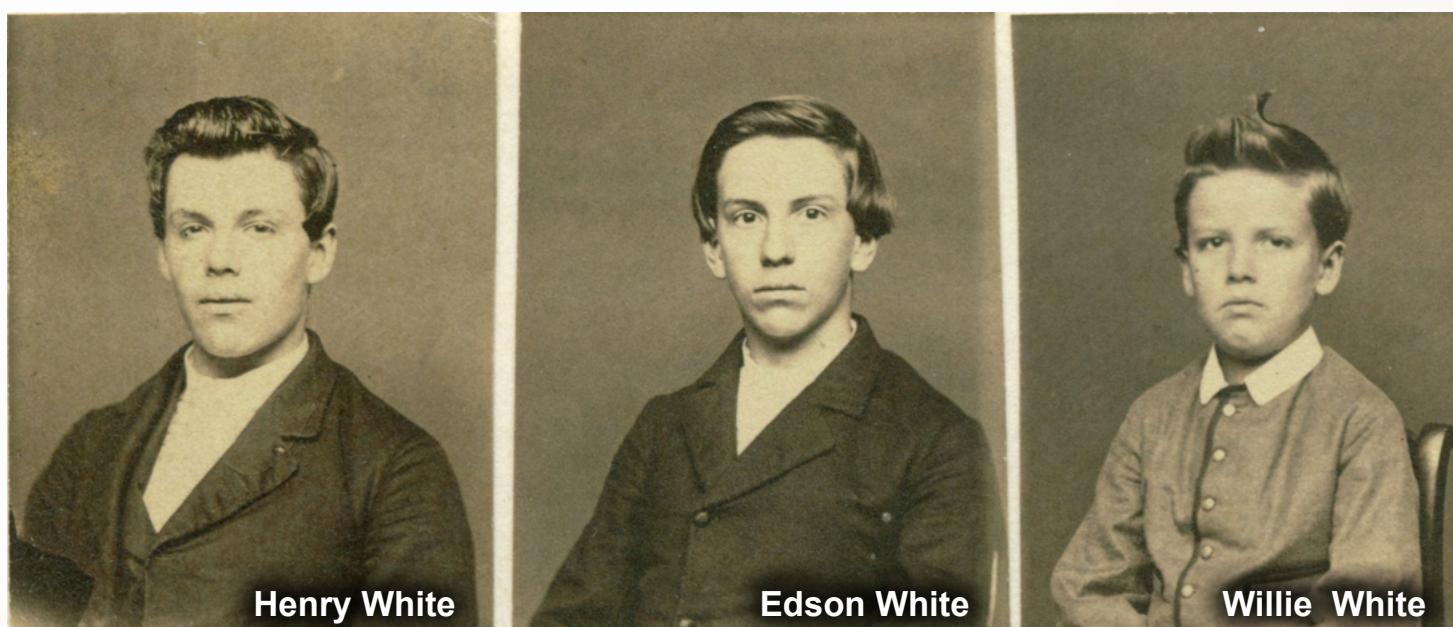
Četiri dana nakog toga, a to je bilo 1. prosinca, razbolio se od plućne groznice i pluća su brzo otkazivala. Iz njegove sobe na katu odnijeli su ga u jednu od nižih prostorija – onu u kojoj je,

šesnaest godina prije, dok je bio malo dijete, bio blizu smrti.

Ujutro 2. prosinca, majka mu je rekla da je život neizvjestan, te da su osobe koje su ovako silno napadane bolesču često gubile bistrinu uma, pa ako joj ima što reći, bilo bi dobro da sad iskoristi priliku. Rekao je da se osjeća nespremnim za smrt, te je zamolio roditelje da se mole za njega. Nakon što su se pomolili za njega, pozvao je svoju braću k sebi, zagrljio ih i rekao im da se nije uvijek prema njima ponašao onako kako je brat trebao činiti, te je plakao dok je tražio od njih oprost.

Navečer je zatražio da cijela obitelj održi molitvu u njegovoj sobi. To je bilo vrlo svečano i upečatljivo vrijeme. Bojao se da zbog njegove nevjernosti kao kršćanina Bog neće na njega gledati s odobravanjem. Ukazano mu je na prijatelja grešnika i rečeno mu je da je Krist došao spasiti upravo takve grešnike kao što je on; svi grešnici imaju zagovornika kod Oca i da se on mora u potpunosti osloniti na Kristove zasluge. Zatim je rekao: „O Gospodine, oprosti moje grijeha i prihvati me kao svoje dijete.“ S dubokim osjećajem ponovio je ove retke nekoliko puta: „Evo, Gospodine, predajem se, to je sve što mogu učiniti.“

Molio je Boga za oproštenje

što nije ostvario bolji kršćanski karakter i dao bolji primjer svijetu. Potom je izrazio želju da se oporavi, da pokaže svoju zahvalnost svojim vjernim roditeljima i živi kršćanski. Rekao je da je njegov veliki neuspjeh bio u zanemarivanju tajne molitve; i mislio je da bi, ako bi mu se mogao poštovati život, mogao biti blagoslov za mlade. Dok je tako bio uključen u razgovor i molitvu, duh Gospodnji počivao je na njemu i na svima u prostoriji, te je osjećao da je Bog prihvatio njegove isповijedi, te je hvalio Gospodina za njegovu dobrotu.

Ujutro trećeg dana, njegovi prijatelji su bili uznenireni krvarenjem iz nosa i usta. Od tog trenutka pa nadalje on više nije izražavao želju da ozdravi. Rekao je svojoj majci, dok je bila kod njega: „Obećaj mi, majko, da će, ako umrem, biti odveden u Battle Creek i položen uz bok mog mlađeg brata, Johna Herberta, da možemo zajedno ustati u jutro uskrsnuća.“ Bio je uvjeren da njegove želje trebaju biti ispunjene. Također je rekao svojoj majci da je ponekad osjećao kako mu postavljeno previše ograničenja u životu. „Ali“, dodao je, „niste bili previše strogi. Sada shvaćam da sam bio u opasnosti, i dragi mi je što si rekla sve što si rekla. Volio bih da sam vjernije poslušao tvoj savjet.“

Četvrtog prosinca je pažljivo analizirao događaje iz svog života, tugujući zbog svojih nesavršenosti, i dalje moleći Boga za oprost i prihvaćanje. Činilo se da je od tada uživao u duševnom miru i Božjem blagoslovu. Često

je tražio od roditelja da se mole za njega, ne da bi ozdravio, već da bi svakog trenutka osjetio Božje prihvaćanje. Postajao je sve slabiji i nije mogao govoriti jače od šapata.

Petog dana, opterećen tugom, njegov se otac povukao na mjesto molitve, a potom se vratio u bolesničku sobu osjećajući sigurnost da će Bog sve učiniti dobro, te se tako obratio svom napačenom sinu. Činilo se da mu je na to lice obasiao nebeski osmijeh, a on je kimnuo u znak pristanka i šapnuo: „Da, hoće.“ Mnogo je patio tijekom noći, ali činilo se da je sve podnosio strpljivo.

Ujutro 6. prosinca je rekao da je u posljednja dva dana uživao u Božjem blagoslovu više nego ikada prije u svom životu. Shvatio je kako mladost nosi i mnoge opasnosti i činilo se da nema želju za životom. Kako je očekivao da će umrijeti, rekao je da će, iako će neko vrijeme ležati bez svijesti u grobu, to učiniti kao trenutak, i da će mu biti isto kao da je odmah otišao u raj. Osjećao je da ne može dugo živjeti i želio je ostaviti nekoliko poruka za mlade, koje je diktirao kako slijedi:

„Smatram privilegijom prije nego zaspem reći nekoliko riječi svojim mlađim prijateljima. Moja dob je šesnaest godina. Kršten sam i sjedinjen s crkvom prošle zime. Žalim zbog svoje nevjernosti i nedostatka odanosti u dobroj stvari. Vjerujem da je Bog položio ruku nevolje na mene da me spasi, i ako sada siđem u grob, imam nadu da će ustati sa svetima u prvom uskrsnuću.

Apelirao bih na sve svoje mlade prijatelje da ne dopuste da užici ili postignuća svijeta pomrače ljepotu Spasitelja. Zapamtite da je smrtna postelja loše mjesto za pripremu za nasljeđstvo u drugom životu. Provedite najbolje svoje dane služeći Gospodinu. Zbogom.“

Nakon toga je imao posebnu želju reći nešto svojim mlađim prijateljima u Battle Creeku: „Ne uzimajte moj život za primjer; odustanite od svijeta i budite kršćani.“ U večernjim satima, svi su mislili da će se za samo nekoliko minuta njegova otežala prsa uspokojiti. Sa svima se ljubazno oprostio, dok su pažljivo slušali kako bi čuli svaki šapat.

Pozvao je svoju braću, a kad su mu došli, rekao je: „Eddie, neću ti više biti brat; nikad ne odustajte od pokušaja da postupite kako treba; smrtna postelja je loše mjesto za pokajanje.“ Mlađem bratu je rekao: „Willie, budi dobar dječak; poslušaj svoje roditelje i dočekaj me na nebu. Ne tuguj nakon što sam mrtav.“ Dok se mirno i pribrano oprاشtao, njegov otac je rekao: „Bog može učiniti bolničku sobu jednim od najsretnijih mjeseta na zemlji.“, a veseli bolesnik je odgovorio: „Da, znam to iz iskustva.“

Osjećao se tjeskobno znajući da netko plače zbog njega u samoći, pa je pitao za svoju majku, govoreći: „O moja draga majko, neka je Bog utješi.“ Nakon toga je pitao dolazi li liječnik uskoro i rekao je da nema velike potrebe za liječnikom. Majka ga je pitala trpi li bol, a on je odgovorio da ne trpi. Pozvao je oca i rekao mu: „Oče, gubiš sina. Nedostajat će ti, ali ne tuguj. Meni je bolje. Izbjegiću ču poziv u vojsku i neću svjedočiti sedam posljednjih zala. Umrijeti tako sretan je privilegija.“ Rekao je da mu je glazba bila najveći zemaljski užitak i zamolio je Edsona da mu odsvira „Mount vernon“ na melodici. Edson je ušao u salon i udovoljio njegovom zahtjevu, a na povratku je Henry rekao: „Glazba na nebu bit će slada od toga.“

Ujutro 7. prosinca, izrazio je želju da umre, bojeći se da, ako prezivi, neće moći pobjeći od mnogih opasnosti kojima su mlađi izloženi. Otac mu je rekao da se mora podložiti Božjoj volji; da bi bilo blagoslovljeno živjeti činiti dobro u Njegovom djelu i blagoslovljeno umrijeti u Gospodinu. Na to je pokorno pristao. Tijekom dana i sljedeće noći njegove su patnje bile velike. Oko deset minuta činilo se da mu um luta. Njegov je otac sjedio blizu njega i držao ga u naručju, moleći se za njega i pokušavajući ga umiriti i utješiti, i uskoro se vratio u svoje prijašnje bistro i mirno stanje uma. Činio se najsretnjim tako u očevim rukama, činilo se da ne želi da ga otac na trenutak ostavi.

Sljedeći dan, 8. prosinca, neposredno prije svoje smrti, rekao je svojoj majci: „Majko, srest ću te na nebu u jutro uskrsnuća, jer znam da ćeš biti tamo.“ Zatim je pozvao svoju braću, roditelje i prijatelje, te im svima dao oproštajni poljubac, nakon čega je pokazao prema gore i šapnuo: „Nebo je slatko.“

Ovo su bile njegove posljedne riječi. A nakon što više nije mogao ni šaptati, da bi izrazio snagu te milosti koja ga je održala u samrtnom času, pokazao je rukom prema gore, dok mu je nebeski osmijeh sijao na licu. Dah mu je postao kraći i bez borbe je potonuo u smrt u pola dva popodne.

Njegove su patnje završile. U rano jutro završio je njegov rad na zemlji. Bio je to doista težak dan za napačenu obitelj, ali ih je održala pomisao da je njihov dragi sin i brat bio u mogućnosti mirno predati se u ruke svog nebeskog Oca; da ga je prisutnost Spasitelja razveselila kad je ušao u mračnu dolinu i da je od sada za njega pripremljena kruna pravednosti.

U skladu s njegovom željom, Henry je doveden u Battle Creek u metalnom pogrebnom sanduku i, prema želji mnogih prijatelja, održane su prikladne pogrebne službe, a brojnoj skupštini obratio se starješina Uriah Smith. Zanimljiv je bio redoslijed kojim su učenici pučke škole, u pratnji učitelja, dolazili

odati posljednji znak poštovanja prema svojem kolegi koga su voljeli. Dok je govornik nastavio sa svojim govorom, mnogi u crkvi bili su dirnuti do suza. Jedan mladić, u vedrom jutru mладости, svojim je tijekom života zadobio njihovo najveće poštovanje, zatvorio je oči, razdragan onim svetim nadama i obećanjima čija privlačna svjetlost uvijek oduzima od zemaljskih radosti njihovu varljivu svjetlost. Program je završen pjevanjem učenika:

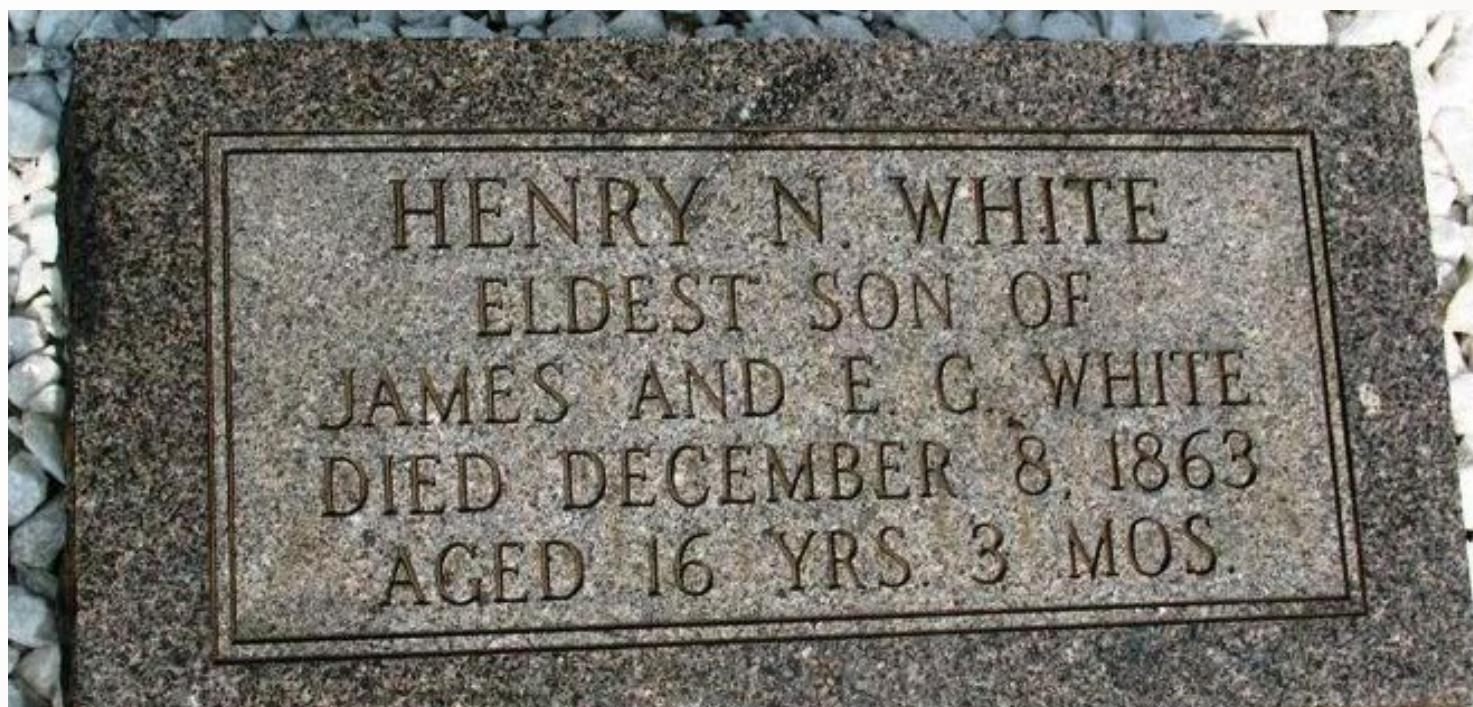
„Jedan slatki cvijet je klonuo i uvenuo,

jedan slatki mladalački glas je pobjegao,

jedno lijepo čelo grob je zasjenio,

jedan dragi školski kolega sada je mrtav.“

Nakon posljednjeg pogleda, velika povorka suočajnih prijatelja pratila je lijes s pokojnikom do groblja hrastova brda, gdje je beživotni lik plemenitog Henrika položen uz bok njegovog mlađeg brata, da tamo počiva dok se Spasitelj ne vrati, oživi ih i odnese sa zemlje neprijatelja.

Stajati sam

Ljudski je stajati s masom; božanski je stajati sam. Ljudski je slijediti ljude, ploviti s plimom; božanski je slijediti načelo, suprotstaviti se plimi.

Prirodno je izigrati savjest i slijediti društvenu i vjersku modu radi dobiti ili zadovoljstva; božanski je žrtvovati se na oltaru istine i dužnosti.

„Nitko nije stajao uz mene, nego su me svi ljudi ostavili i pobegli”, napisao je borbama ranjeni apostol opisujući svoje prvo pojavljivanje pred Neronom kako bi odgovarao za svoj život jer je vjerovao i podučavao suprotno rimskom svijetu.

Noa je gradio i putovao sam. Njegovi susjedi su se smijali njegovoj neobičnosti i izginuli.

Abraham je lutao i klanjao se sam. Sodomljani su se smijali jednostavnom pastiru, slijedili su modu i na kraju su nahranili plamen.

Daniel je objedovao i molio sam. Ilija se sam žrtvovao i svjedočio. Jeremija je prorokovao i plakao sam.

Isus je volio i umro sam. Ao usamljenom putu kojim bi Njegovi učenici trebali ići, rekao je: „Uska su vrata i uzak je put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze.”

O ponašanju prema njima od strane mnogih koji hodaju širokim putem rekao je: „Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio; ali budući da niste od svijeta, (...) zato vas svijet mrzi.”

Crkva je u pustinji hvalila Abrahama, a progonila Mojsija. Izrael i kraljevi hvalili su Mojsija, a proganili proroke.

U Kaifinoj sinagogi se hvalilo proroke, a progonilo Isusa. Papska crkva slavila je Spasitelja, i proganjala Njegove svete.

Mnoštvo sada, i u Crkvi i u svijetu, plješće hrabrosti i snazi patrijarha i proroka, apostola i mučenika, ali istu vjernost u zalaganju za istinu danas osuđuje kao tvrdoglavost ili glupost.

Traže se danas muškarci i žene, mladi i stari, koji će se pokoriti svojim uvjerenjima istine i dužnosti po cijenu bogatstva, prijatelja i samog života!